

Mitt namn är Olle. Olle Andreas Hellgren. Jag föddes i Boden, Överluleå, den 29 Mars 1977.

Min syster Anna föddes 1 ½ år senare och 1980 fick jag en bror, Erik. Farsan heter Anders och jobbade vid den tiden som vårdare för mentalpatienter och jobbar idag som kurator på barnpsykiatri i Östersund. Morsan heter Elisabeth är uppväxt i Östersund, och jobbar som distriktsköterska.

Östersund alltså. Dit vi allihop flyttade då jag var runt fem år gammal. Det är en fin stad. Som alla mindre städer ordnas där en festival på sommaren, och folk lever upp i öltälten och äter fläskfilé med bearnaisesås och pommes hela veckan. Jag flyttade därifrån efter studenten, och det är snart sju år sedan.

Året var 1996 och jag åkte till London för att jobba som au pair. Jag hamnade hos en amerikansk familj för att ta hand om Gibson och Wendy. För det mesta världens gulligaste ungar, men som vissa dagar tog ut allt de hade på pluskontot. Det blev ett första möte med blöjbyten och kiss i sängen och alla planer på egna barn sköts långt fram i tiden. Efter sex månader övergav jag London, med riktning Sandöverken utanför Härnösand. Min nya familj, i svensk civilplikts hjärta, blev ett gäng vapenvägrare från skilda delar av Sverige, med beteckningen sanerare. Ett nytt skitjobb, skulle man kunna säga om man skulle vilja skämta till det. Det var en tid av senapsgas, tryckluftsborrar, brandsläckning, rökdykning och snack om limning av lås hos pälsaffärer, på lunchrasterna.

Efter avslutad tjänstgöring åkte jag till Annecy i östra Frankrike, där jag studerade franska i fyra månader. Sedan åkte jag hem igen. Till mor och far. Den våren jobbade jag på hemtjänsten i Östersund och läste juridik på halvfart på Mitthögskolan. Jag skrev min första tenta och efter sommaren skrev jag min första omtenta. Min dåvarande flickvän åkte till Oslo samma höst, för att studera, så jag följde med henne och fick jobb på IKEA:s reklamationsavdelning. I mars -99 tog jag mina 20 000 oljemiljoner och reste med en kompis till Japan. Vi besökte gamla tempel, hitechkvarter i Tokyo, zenbuddistiska trädgårdar och förstas, sumobrottning. Det var en fantastisk resa i ett land som antagligen har världens trevligaste innevärdare.

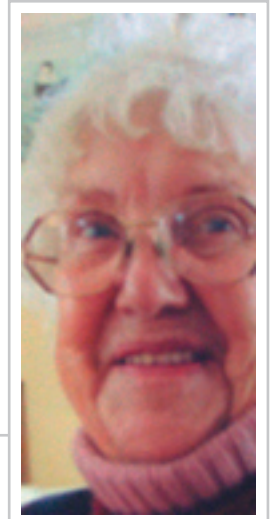
Till hösten flyttade jag till Linköping för att läsa tekniskt basår. Året gick snabbt och jag lämnade staden för dess rival i kampen om Östergötlands tron. Norrköping är en stad som ryckt upp sig det senaste decenniet. De tidigare tomma lokalerna vid Motala ström, som rinner genom staden, har fått nytt liv och de nyinflyttade studenterna har kickstartat den gamla arbetarstaden. Jag började på civilingenjörsutbildningen Medieteknik och är nu inne på mitt tredje år, som jag läser som utbytesstudent i Nice, Frankrike. Jag trivs bra och det enda mörka molnet på himlen är att de kurser som går här inte överrensstämmer särskilt bra med kursplanen hemma.

Därav **Informationsformgivning inriktning tidningsdesign, 10p.**

Mitt intresse inom området väcktes under gymnasiet då jag upptäckte att en layoutmässigt välutformad inlämningsuppgift ofta fick högre betyg. Jag lärde mig använda PageMaker och förstod inte varför alla layoutade i Word. Det var mycket roligare med PageMaker, och lättare. En andra pånyttfödelse blev mitt första möte med Illustrator i min nuvarande utbildning. Det gav mig ett grafiskt redskap och en kanal för min estetiska sida i en vardag av signalbehandling och javaprogrammering.

Jag hoppas att du har kunnat skapa dig en uppfattning om mig. En persons historia tror jag säger ganska mycket om vem de är. Slutligen vill jag dela med mig av en liten dikt som finns på en väggbonad hos min farmor. Jag tror den handlar om att inte glömma sitt ursprung. Det är en juste dikt som även är en fråga.

Hoppas ni får det trevligt på klassträffen och jag är ledsen att jag inte kan komma.

Klingar icke modersmålet skönast
Binder ej ditt hem med dubbla garn
Lyser icke själva gräset grönast
På den tuva där du lekt som barn?